

سید محمد قزوینی

بسم الله الرحمن الرحيم
 كتاب الفقه في الدين
 من تأليف الشيخ الفقيه
 محمد باقر المجلسي
 في شهر ربيع الثاني سنة 1280
 في مدينة قم المقدسة

[illegible]

انسان مرده
کامیابی

صديق و دوست بايد چون بنا بر قوله ابراهيم عدل و عدم جواز ترجيح
بر حضرت حق و اين مطلب بر همه است و در دست خواننده ملاحظه
از هر راه يك است نشان تهت قبح و استنباط و در همه دو گونه
لا اله الا الله و محمد رسوله و غير برادر و آيه الله و محمد رسوله

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

عند اني طلب اهرح صبر من هو المرفقة والواقف على المخرقة وانه قد يفتقر
ولا يخطئ في رايه شئ سلافا لهذا الصواب الذي يفتقره غير حصوله والموافقة هو

١٠
 ما ناله قتل به زكرب من
 ملكه هبته لولا سركه
 رانده عيزه و القيم

فلو كان من فام به ضعة السكلم فقد تم كمن اعلم من القيم العدد من مصمولى
 ثم نزلت في الكلام القديم العالم بانه واحد او متباعد فلي الاول فليكون
 معلول كل كلام واحد او متعدد بل هو واحد وعلى الثاني فليكون قيام فليكون
 فليكونه فليكونه النفس فليكونه النفس فليكونه النفس فليكونه النفس

عنه نقل به زكريا بن
اسمعت بن عبد الله بن
داود بن عبد الله بن

الحكمة المسيحية لهم كانوا من الشيعة كانوا هذا بل كان لهم وشاهد الناس
في الموضع وكيف يعتقد أصحاب الزيادة من قبل الرب ثم من كبار اصحاب
الانصار الباقين انما في النبي قال في نفس الصالحين ولان الله انما في بعض
عباده ليس له شئ ولا علم العبد ان يقبلا عليه ليس شئك انما قال
فان قيل من اين هو ذلك من حيث حصل له من الله وهو في النبي على الصبح وهو
منع الحكم من الله واثبات النبوة بعد نبيكم ثم انما لا يكون الا في الشيطان ايا
مضيقا في السلب والالهام من غير ان يكون له شيء من سلبه لكن سلبه من الالهام
بعد الخلق

في حقيقة الكلام الكلام عند اهل الفلاس هو الزائف
من الحروف المتحركة والاشارة على ان يكون كلاما اخر فغلبنا ما برأه
ولصورته ولا يجوده فالواحد هذه الحروف والاصوات والاعلى وهذا لا يتصل
بالكلام بل هو من الصور يقيم على الضدين ضرورة انما عرفت هذا فانه من مستقيم
بجانبه ايجاد حروف واصوات فانه بالاجزاء كما حكم الله موسى وهم اتفقوا الرتبة
كلاما هو غير محمول قال المردود مذهب الاشاعرة انهم سلموا الكلام عندهم
من حيث الزائف من الحروف واللفظ القائم بالنفس الذي يعب عنه بالالفاظ
وهذا لان هو الكلام حقيقة وهو قائم بذاته من دون اللفظ فثبت ان الشخص اذا
امزج الكلام بالكلام فمهم من ذاته ان يزداد ويرتفع فثبت ان الكلام بالالفاظ من
اذا دخل على السطوح او العالم فيجب في نفسه ما في اللفظ في نفسه ما حكم
منه انما هو الكلام انما في اللفظ لانه لا يملك له من الكلام خبره فثبت ان الكلام
انما العلم بغير العلم انما في نفسه العلم لان في نفسه العلم فان قلت هو الارادة قلت خبرها
بل يعلم خلافه او ثبت فيه فثبت خبره عن شئ غير العلم به فان قلت هو الارادة قلت خبرها

المردود هذا من مذهب المشبه والمجسّم وهم غير الاشاعرة واهل السنة وانفردوا على الخبايا فان
في المنشورات ثلثة اقسام اولها منسوب الى الله تعالى ولا اهل السنة هذا طريقتان احدهما هذا المذهب
ولم ينسب من الطرفين الاخر قال السيد الاجل الاضطر في قوله حربه نسب في المواقف القول بالهم
في مثال بن سليمان والكرامه وعندهم مع من اهل السنة وصرح الشهاب في الملل ان مذهب الكس
راحمدا المجسّم وعندهم من اهل السنة ثالثا منسوب الى صورة اعضاء واما من قال ومما مشبه المجسّم
من اصحاب الحديث فكل من لا يفرق عن محمد بن عيسى انه مكى عن صفه الكس وراحمدا المجسّم انما اجاز ما
على ربه الملامه والمصاحفة والمناقب الدينية الاخر قال السيد ولا ريب ان اصحاب الحديث
انما يطلقون عندهم على سلف اهل السنة ولوسم براهمة احمد عن النبي فاعلم من نسبة اليه بل الى اصحابه
لان الاشاعرة قال وجوه كل من عين ذاته والاشاعرة قالوا كما صرح به صاحب الجود المجسّم
وكما لغة الحسين بن احمد في كتابه الفروع ثم انما سببه بذكر الحديث لم يخطا بما فيه ما لا يتفق عليه
انهم سلموا ليس في حجة باطراف الفلاس والكلامية قالوا
يكون في القول وكل ما في حجة فاما لا يثبت فيه او سئل عنه ضرورة يكون ساكنا او متحركا يكون حادثا
قال المردود وهذا من نصيبهم لكن ارادوا بانهم جسم انهم موجود كما قالوا وكونه في القول على وجهه
بما لا يمكن من الوجود في الدنيا لكونه في الدنيا لا يمكن كونه في غير الدنيا في القول على وجهه
قال السيد الاجل انه من جهة من اهل السنة كما صرح في الملل ما انطلق به من الخلاف كما من ثم قال
في الملل انهم لم يعبوا به محمد بن كرام على ان يعبوه على الرضا سئل انما على انهم في قوله لا وانه
في كتابه المسمى بكتاب الله انما عاش في الدنيا من الصفح العباد بحدتها شانه وعوله ونزوله ونزوله من ربه
انهم لم يعبوا به الا بعد فقه اذا لا يتصل خبره من الشبهة واهل الضرورة
خلاصة من خبرهم انما قالوا لا يجدوا ابدان العارفين وقال بعضهم انهم نفس الوجود وكل وجود هو الله فثبت
وهو الواحد قال المردود عدم الاتحاد مذهب الاشاعرة القائلون بالوحدانية واما الله فثبت ان ارادتهم

١٤٥

بسم الله

سید محمد علی

في نوره وذكوره كلام الى عالم حيث استعمل في اصطلاحه الهبات وارشاد الى العالم
في حقيقه وفضله الا بيري في حاشيته هل وعظم في الغيب الاربعه ناشي من نوره
استقام القدره الرابع وهو لا يرى من حالت انتهى الخفيه

اسلم الله تعالى على نبيه محمد
 انه الله تعالى كل شيء بحقيقته عفا وسداه ذهب ابرهاسم من اليهود وانشاه الى انه
 يخاف لها الصفة الاكبره انه مساوية لذات غيره والفضل وروحه حاكم بان الاشياء
 المتساوية يلزمها لازم واحد فكيف مساوية لها في القوانين من القدم او الخلد او
 الخلود او الثبات على ما هي ثم قال الصفة الرجعية هي صفة غير معلومة ولا جبر ولا جبر
 ولا محدود وهو مسقطه ساقطه قال البريد وهو ذهب الشيخ الاسرى انه قد عرفت
 بهذا ما هو الغرض وقال قد عرفت المتكلمين تأتلفها في الحقيقة وانشاءها بالوجوب
 والعبودية العلم انما هو والقدرة الناسرة وقال ابرهاسم قوله خامسة هو الاكبر وهو
 الحسنه قلنا قال السيد الاجل الافضل فوالله نعم هو قوله نعم هو من الحسنه والجهل
 انما هو في الامامة وما لا سيف في الاسلام على طاعة دينه مثل ما سئل على الاسام
 على انه يميز ان يراه في اتباعه سائر من اشبه الحال في الاشياء كالجبر والذل والحق
 المعين وجعله ان غرض الامام الظاهر ونع الله تدر ان كل فرق من مسقط في الله
 انه لا يسبح بحم يا قاضي الظلام الا اهل الظاهر
 كالحنا بيه مقالوا هو حرم على الوثنيين ومقتله عنه من الجانب سنة اشرار وشبه ونزل كل لفظ
 على جليل يادى الى الصباح فلو انك انت هذا الباب التشبيه على ظهورها وبانصافه كوحيم لا تفت
 عن الركود والكون الحاد من وما لا تفت عن الحديث عشت خذوه وتماوى كرام الا يجزى عليه الصفة
 والمقصود انما هو في الدنيا وقال ذوودهم يخوفني عن العرج والتجبر واستوى عاود ما زلت وثاقه
 حرم ذوودهم وجوارح واعضاكي على طوفان نوح حتى يرد وعادة الله الله على ما سئل على ما قال

بسم الله الرحمن الرحيم

L45

لا يخفى ان الله سبحانه والروية لا يحصل الا باسرها ثمانية
سبعة الحاسة والمقابلة او في حكمها كانه عراض وعدم الغيب الفراط
وعدم البعد كلك وعدم الحجاب وعدم الشفافيه ومقدار الراك
للادراك ووتنوع الضوء عليه وبنه من شرائط الرؤية عند جميع المخلوقات
بالحكم الضروري كما قال العلامة نور مولي وبنه من ذلك الى
الاشاعره وقال المرتاب لا يتجدد مثلا لحفظها به وبنه من ذلك الى
وجود وجودها سحيا وعدمها في الاسباب الطبيعية لا يتجدد محالا
عظما على فرض محققا بدورها فان ارادوا به ذلك فهم وان ارادوا بالاحوال
فقط فلا نزاع للاشاعره بل غير ضم الثبات جوازها بقدر ما يمكن بدون هذه الروية
لعموم قدرته فليس ذلك الحكم اما ضروري او كسبي فان كان كسبيا فنقول
من اين حكيت ان في العادة جري شيئا سحيا وحال عاده ذلك بدورها وان كان

ان في العادة حرق الخشب
عندما يحال عادة في
المدن القديمة

الحكمة

ضروري بالضرورة وبات لا حاجة لها الى البرهان والاعلام في لما حكم ضروري
 شي من الاشياء قلنا ان يقول لما حكمت بوجود الرتبة مع هذه الترتيبات
 في العالم لا يجوز ان القاد والمختار مجرم قدرته مثله ذلك شيئا غير ما
 نزع العباد بصورته في العادات واي حال يلزم من فرض ذلك
 ثم اننا نقول ان ذلك الفرض فرض محال الضروري لا انه يلزم
 فان الضرورة فاضية بان ادراك الشيء بهذه الالة الحكيمانية لا يتحقق
 بدون هذه الشرايط ولا يمكن ولا ينفى بالابصار والرؤية الا هذا فان
 حاولت بما لم تشرط بها غيرها من الادراك فنحن لا نمنعه وهو خلاف
 منهك وان لم يدرك هذا فاشترطه باضري سكرة سوفطاطي
 بحسب الرؤية عند جرد هذه الشرايط بالضرورة
 خلافا لما شاعره بخبره ان يكون بين ابدنا جبال شاهقة الى السماء مضيئة بالانوار
 مشرقة لا تشاهد اصلا وبشرنا اصوات هائلة لا نسمعها الا بحجاب وبعد واذ لمس
 احد بيانه كنهه حديدية محبة بالحق ان لا يسهل ان انفسنا انفسنا به او دور عليهم
 والكتاب ان معنى نفى الوجوب ان الله تعالى قادر على خلق العبد من الرتبة مع وجود الرتبة
 وبما كانت العادة جارية على مقتضاها من احاطة عقلنا اكثر اوراق العادات والخرافات
 ومنها ان النبي خرج ليلة الهجرة ومراكب الكفار ودرى عليهم بالكتاب ولم يره احد وكانوا جالسين
 بل قوم وعقله ومزاجه لا شاعره من من وجوبها جوارحه الكبر في العبد في خلق شادي كونه في الاشياء
 والحق في الامر وما ذكر من الجوزية انهم لم يوردوا على الاشياء وجوابا من قبيل العبادات

فانها حادثة القابض مع الختم بعدم وقوعها فان العباد لا يشتمل الوقوع ولا ينافي الختم
 بعد من قلنا ان ابن حكيم بالعادة والمخبرات يجوز كونها الاحكام شرط ومن ابن حكيم
 بعدم تخلفهم عند مردودهم وادراك البعض الذي ومن ابن حكيم بالختم بعدم الوقوع
 في العادات فان قلت بالضرورة قلنا فالوجوب التام يتجنى ايضا بالضرورة والواجب
 يمكن معه الوقوع وعدم الختم بعد من واما قدرته الله تعالى فان اراد العزة فادرك على عدم
 شرط من شرطها فلا كلام فيه وان اراد قدرته على اعدام جميع شرائطها قلنا
 قلنا على فرض اجتماع جميع مبادئ الفقد والادراك والبرهان على سبيل هذا المحصل
 لك العلم بمقتضى الحال واخطأت على فها ذهب اليه ولا يلزم منه حال عقل في علمه جوابا
 له او رداه جوابا على ذلك
 لم يجوزوا في الاعمال كونه في اشرف شاهدة الهمة الفعوية السودا على عزة سعاد في العلم
 الغريب في اليد العظم وسبها حجب جبال ويطمان وهكذا يمكن برأي القضاة بالابانة مقتضف
 بالقضاة التي جرت في الاشراف الى تشقير ذال الشعة عن المشاهدة واورده عليه الكتاب
 بان الوسطانية لغوا حثا في الاشياء بخبره وكون حقيقة الماء حقيقة النار وبخبره ان ارتفاع الشعة
 من الحسوسات وبطلان الحكمة الباشعة عن معرفة الاشياء وكلام الاشياء على الاشياء انما هو جرد
 بارادة الفاعل المختار وقد مر في التي هي الالة السامية لوجودها فلا وجوب شيء بالاسباب الطبيعية لا وسام
 بعد مراد لكن العادة جارية بحصول الاشياء عند شرائطها وعددها عند عددها بالعادة جرت مجرى جرد
 فلو لم يمتثل مع على ومن هذا من السفسطة قلنا قلنا وسطاطي ان يقول لا يلزم من كون الله تبارا
 في الاله حال عقله ان العادة جرت بارادة الله تعالى في المن فها هو جوابك من جوابنا ثم لا

بسم الله الرحمن الرحيم

افهام الانبياء وانه من جهة واجاب الامم المرددة ويرجع الاول الثاني اذ الوجه
 ليس ضروريا بل بالظن من عندنا من وجوب التوراة والاسلام والارباب لا بد من
 قبول المكلف لا انما يجب ولا يجب ما انظر وكذا في الثاني من طرفه بالاحكام
 اعلم وهدان بهذا اني الوجوب عيب حسن بالشرع في الواقع والعلوم ان شرعه ووجوب
 لا يثبت على اسم الله اذ ارسلنا الوجوب العقلي فظهر امر ضروري لدفع الضرر المرفوع
 الظاهر وجوبه ضرورة على كل ذي عقل فان من سلك طريقا فاجترأ بان فيه عدا مفعلا
 حكم بداهة عقده ووجوب ذلك هذا الطريق وان لم يكن عارضا فان الله بان هو حقن وعلى انفس
 ان الوجوب الشرعي لا يثبت على وجه الاستدلال والاعمال بالشرع والاعمال بالشرع على وجه
 الشرعي لا يثبت على الظن والاعمال بالشرع على العلم بالاوامر الشرعية والعلم بالشرع والاعمال
 على الوجوب الشرعي بل هو سبب العلم به ولا ينفك عن الوجوب في الواقع على العلم به
 الا انه قد ابرأ من كنه الاول فان قلت فاذا انقلب الجاهل المفسر من علمه الى جهل
 فلا بد انما هو في اصله ما هي وجوب الظن فعلا فلا افهام

فبما علم اجابا باشرع اصلا في ما على وجوب الحكم في كل حال
 وحرب مرتد الله عن عقلي ارحم بغير الخفير بالضرورة وظهر وجهنا ولا نهدا دانه لنز
 الما صلا من الاختلاف ودر فقه واجب عقلا خلافا لهم وجزهم الدور اب طل ضر ودره لوف
 سرته لا يجب على مرتد الحرب فهو عكس ما هو واجبه لو كان بالامرين نوجه الى العاقل فهو فضيل
 الحاصل ان الذي غيرة فلا يرت ابريزه جبرانه ودر جوب انشا لم فضيل لمره الطلاق كلفه لا
 كما بان انه اقبال المراد وان اريد به الاستحسان ودر جوب اصله فقم او حرب الزنا
 والعقاب فلا يجوز شري اذا حكم العقل بما يوجب عقابه من بوابه شرع في اخذ حاكما
 على رايته او كما شاعا على قول القائل وما جود على حكومه يرد على كنهه تحت جوب اذ جود
 حاكما او كما شاعا ثم منع حصول الموت لعدم شئور وضد ذلك من الما لم حكم لعدم الظهور في الحكم
 ولا خلاف وان كانت السم شاعا ثم منع الما من الما لان الظاهر لا يمكن ان يكون الحكم وجوب

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

فاما في مضافا بحسبه فيلزم انكار المحولات الكلية والسياسة وانه من
 كما ان هذه من حقه واما في المحولات ترتيبا لعدد اعم لذكره النسب
 اليهم الله سبحانه وتعالى ونسب الفضل الروي بها فيه وكي لم يخرج مما تقدم من القدر
 وذكره الاشارة واطلوه وكم ان كان حكم الحسن معتبر في المحولات لا اشر
 في كنههم ومثالا لهم ونحن نعلم ان الله تعالى كشف عن هذا الباب غيرة
 الاشارة فاعين بين الاضافات فليس علينا من الرب كما اذا عاين
 كل ما سلك اليه اما من العلامة طاب ثله اذ علمه اخطا ولا رد كما
 اليه الفضله اذ ربما كان اصحاب ثم ان هذا المراد به قال ولو في
 ان هذا من ذنبهم فليس كل من يعتقد بطلان حكم الحسن يفتقر الى كل
 المحولات فان مبادئ البرهان اشياء معتقدة من قبلها المحولات
 اشر فلما جعلت او تجاوت ولم تنقص اذ لا يقوم البرهان لان
 بدون المحولات اما انبدأ او بواسطة وكون لا مبادئ لهم معتقدة
 لا يفتقر عنها واما الشهور ان غير المحولات ايضا يكون له مبادئ حتى انه لا
 كون مبادئ هي باجماع المحولات وبالجملة لا برهان لنا على شيء ولا ينبغي
 بالافرة الى الحسن لا لا ينبغي

نسخ
 نسخ

۱. حجت فقیه که برز حجت و نبی است
 ۲. مؤید جوهر واجب است و این بر او است
 ۳. بایسته و دایره و در فراموشی جهات و جهت
 ۴. حجت و به در حجت و در حجت و در حجت
 ۵. در حجت و به در حجت و در حجت و در حجت
 ۶. حجت و به در حجت و در حجت و در حجت
 ۷. حجت و به در حجت و در حجت و در حجت
 ۸. حجت و به در حجت و در حجت و در حجت
 ۹. حجت و به در حجت و در حجت و در حجت
 ۱۰. حجت و به در حجت و در حجت و در حجت

و اما جمیع عینیه و غیره در وقوع محال است و حاجت تغییر مطلق مستلزم امکان
 آن غیر از خود ذات باشد و ذات باقیه و ذات شمس باقیه و ذات برتر بر ذات
 در مرتبه خود باقیه و ذات را که می خوانند که بوی برکت است و بوی از وجود
 و برکت که از وجود و عدم ممکن است و از همین حساب است و اما در این
 و قول او در ذات و بقا با هم تحقیق یا بعد از ملا و از ادغی علیه معلوم است
 میان ذات و بقا بعد پس قائل باشد وجود ممکن بودن مؤثر در بقا
 که بقا غفله امر است ممکن اگر و بر بقا غفله است و نه در باب زیر که
 صحت واجب است کهیم با غیره و هر موجود در خارج با بقا است و در
 و قول او و بقا نفس بقا است مدوع است با کینه و کما و اکثر از غار
 ذات نفس کلبه بر ذات و بقای بقا نفس است و مرتبه اولی در آن
 درین جا است و از این فن و کلام آخر او ظاهر بود زیرا که از او است
 و بقا صفات بقا ذات حایر در وجود صحت بر وجود ذات بقا است
 با کینه عدم غایت کلبه ممکن است چنانچه نوشت
 با کینه با هم است و با کینه با هم است و با کینه با هم است

کوه میحالی است بقای جسم چهار در دو تن یافت و این ضرورت جسم هرگز
در حال خشم تو تن مان جسم است و در میان عشق زخیم بر سر بدن و سوز
و زدن کوه به سوزگار است ز تن خود و از جانب خود جسم و

۱۷۶
 مرکب بعد از جمع اعراض محبته و عرضی باقی نبود در دو مان از آنچه مذکور شد و این
 پس جسم نیز باقی نبود و حق این است و ضرورت وجود بقا و عدم حوازی قیام عرضی
 بعضی باعث شده اند حکم با سببه اعراض باقی نبود در دو مان و این ضرورت در
 هر یک باقی باشد چه جائز باشد که بقا و قیام یک جسم در یک جا باشد و لا سببه جسم محلی
 بود و ضرورت این قول تمام باطل است که هم بقا و هم ضرورت است و این عرضی
 که باقی است حقیقت و قیام عرضی در حق جائز است ضرورت و لفظ حرکت
 پس عدم ثابت نیز باطل است اگر نظام گوید و ضرورت در عدم تبدیل بدن
 با عدم تحکیم و در وجودی ممنوع است جواب این است و گفتن این امر
 که در اینها نقص است بر این بر این است و این باقی است از اول عمر تا آخر چنانچه در معاد
 نوسه این قیام است در وضع جسم تبدیل بدن مختل و فاضل او را در طبع غریزه است
 بر اسرار حار و غریزی چنانچه در علم طب مذکور است چنانچه در مایه سید شریف
 در صحت بقای اعراض است و این

اعراض باقی نباشد بلکه هر ریه و صغریه بوی و حرارت و برودت در طبعی
دیوتر و خفیه تر و سببی و حصول در معده و حیوة و علم و قوری و ترکیب و غیره
از اعراض جزئیست که یافت شود در دکان دینی معاصره با حسن و جفاف
صورت و چشم مکرر و سر تر و خور و عقل و اندیشه و گاه به سر مزه در به در و کورن
چشم بان ریه است که دیده پیش از طبع و پدید آمدن گشاد و دینی متولد

انما عباد بعدت بشان است ولی قدرت ایشان اراست حضرت حق است پس حق تعالی عبادت عباد
 به عبادت نامنه بخود زینود علی است عباد علی است نه سوجه جود است و در ذلک بقیه علی
 عبادت حق تعالی و عبادت حق تعالی است و باجماع فقهاء است داده میشود عبادت فرسده و این است
 سرحد امام همام ناظم جعفر بن محمد الصادق که فرموده اند لا جبر ولا تفویض بل امر بین الامرین
 امامیه که بگوید علی با عرض و حکمت و فیض حق است نه عباد عباد
 و اگر نه عبادت شیخ را عبادت کوبه جاز نیست که عبادت محبت عرض است پس عبادت کوبه زیر نه سرحد حق است
 عبادت کوبه از نظر برست عرض است کمال و نقصان اندازیم یا بریر که عرض است و وجود حق بران عباد
 این بر عرض حق که زیر نه از وجود و عدمش مادی باشد نسبت به عرض عبادت بر غیر حق و جود
 است آن است که عبادت عباد بود هیچ معتقد بر آنست شیخ و مباح حدیث که بری نه در حق است
 و آیات و ائمه در نفی عبادت محمول بر غایت و صفات اند نه بر عبادت و عبادت کوبه نیست و از کلام
 حضرت با برتقا قدرت برای دو ترتیب نظام عام و عبادت است با تم نظام و ائمن تمام و ائمن تمام
 نه بطور فقدان و ائمن است عرض مقصود و عبادت عباد و حقیق نظام عام میورد و نقیض نیست
 عبادت حق تعالی است و صفات تحفید فاعلین در کتب عبادت بیان است باشد از این حوچن عبادت
 پیدا و در صورت نیاید عبادت حق تعالی است و در ائمن شیخ روح با بری است در عبادت و عبادت
 سیدنا و مع خود الله و نبی فرماید که است عبادت حق تعالی عبادت کوبه عبادت حق تعالی است و میگوید که این عرض
 در این زمان کمال باشد و در زمان دیگران نبوده و بر کوبه عبادت فرموده است و ائمن عبادت پس بر نفی که بر عرض
 و بر نه سرحد حق تعالی است و عبادت حق تعالی است از چه من از باده بران منسوب شود و این
 و اندام آیه بر ائمه بر حسن و حسن و در جم و ائمن حق تعالی با چه بر عرض حق تعالی است و ائمن عبادت
 کوبه معبود است کوبه معبود است که عبادت حق تعالی است و در حق که محسن عبادت و عبادت

و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است
 و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است
 و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است
 و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است
 و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است و در عبادت حق تعالی است

کسر او کجایه فریب شکست را نیندازم شده عبادت را که محبت افاقیه من
مراست فایم زیرا که عرض حق از حق فریب است و منم اگر عبادت هم
حذف عرض او نموده که محبت افاقیه نسبت به من و محبت من

[illegible]

طاعت با نیت و محبت و بجز این نیست غرض تو گردانم و بیدارم
 و غرض من از تو خود و طاعت و عبادت نیست مگر از تو که از حق
 پیروی و بندگی است طاعت بجز این نیست و از حق است که
 از عبادت و از این راه سعادت و از این راه نجات و از این
 راه بهشت و از این راه بهشت و از این راه بهشت و از این

راد صدارت شریف بنی شام حقیق دایم و سید پیر اکبر بنام ردد و چندی
 در دست برین عهد و پیمان اول عادت حقیقا و صحت بی عارضه و دوم
 دست و قلم است که کافر شریعت است که در این رساله و عهد
 در کوه نوحه مختلف و عده از کلمه بیاعتبار و در این عهد و پیمان
 در این عهد و پیمان است که کافر شریعت است که در این رساله و عهد
 عقل است و پیمان است که کافر شریعت است که در این رساله و عهد

صفت شجر ازونی منقبت برهان مراد است درین صفت منقبت برهان برهان درین اراده است برحق خود و خود کرد
و اجب باشد که بر خدایت آن غلامی در یکجه از چه هم از حسن انوری است و در آن صفت که آن صفت
ایستاده منقبت جهالت و حجت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او
و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او
در نفی غرض است که هر چه مراد است نفی اراده نیز زیرا که عقل اراده مراد است از عقل کمال فاعل بوده باشد
چه که در حد و حد مشقت فاعل مراد است از عقل اراده مراد است از عقل کمال فاعل بوده باشد
مخلوق بود و همچنین در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او و در او منقبت از او
خود است فاعل چنانچه در حد و حد مشقت فاعل مراد است از عقل اراده مراد است از عقل کمال فاعل بوده باشد
و در حد و حد مشقت فاعل مراد است از عقل اراده مراد است از عقل کمال فاعل بوده باشد

اشفاق است - کامیه و مشرقه و شاعره و ماست و خورشید است و در جوب رضا بقدر در هر حال
و قدر و آن عهده رفته اند به سبزه و در او خلق اصحاب و خدمت انوشیروان و در انوشیروان
و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان
و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان و در انوشیروان

[illegible]

برایکه افعال بنده در امور از خود نشانی است بالعزوه زیرا که
که هیچ صاحب عقلی را شک نیست در اثبات حرکات اختیاریه
و اضطراریه که بچنان در دوا لافان مانع حکم بر این برآید است
بخالت گوید اثناعده کریمه افعال اختیاریه عباد واقع میشود قدرت
بدرت بشارتی و قدرت عباد را در آنها تا تاثیر نیست بلکه از این
عبارت فرموده عبادت خود را بکنیه ای و میفرمایند در حد قدرت و تاثیر
پس هرگاه بنا بر این باشد که میفرمایند در عید فعل متداول و در
حاکمیت متعارف چنانچه قدرت و اختیار عباد این باشد فعل عباد مخلوق
الهی از جهت ابداع و احداث و تکوین از برای عباد و ادب
عبد فعل را متعارف نیست این فعل است بر قدرت و ادب است در از ادب
اینکه بعد از عباد تا اثری یا مدخلی در وجود فعل بجز آنکه عباد است
برای آن فعل پس افعال مخلوق با بر مفعول عباد باشد پس عباد را کاب
و خدا خالق و بدیع افعال است و در این است و فعل عباد ممکن
و هر ممکن متداول در خداست و نیست بر مفعول و واقع قدرت عباد جهت
اشاعه اجتماع دو قدرت و نشو و نما بر مفعول و احصاء و در قدرت در ذات
مذکور است ولی ذوق مذکور از وجود قدرت با اثبات است و عدم آن
و وجود قدرت با فواید و مستلزم تا اثر آن نیست و این که عباد

و میفرماید و عباد ضرورت در اثبات این مدعی باطل
صریح است زیرا که علی سلف بود و مکر ای و عباد
و شکت آن بدو پس همه عقیده را نسبت بانکار ضرورت
مخوان دادن و نیز هر مسلم العقلی میداند اینکه ارادت او
بهر شئی را در وقت نزاع و ترادف این ارادت محض و لازم
آید از این آنکه ارادت بنا بر ازاد و حصول فعل از لیس
ارادت هم بنا بر ازاد گوئیم قدرت به تاثیر از باب
کسب ریش همین است و در عید میهم ممکن است
پس باید بر مخلوق الهم بودن پس عباد مطیع و عاصی و محض او بود
و مکر در قدرت عباد هم مکر در خداست زیرا که قدرت
عبد مکر در خداست و اجتماع دو قدرت مستقل بر مفعول و وجه
لازم نیاید از اینکه مکر در عباد مکر در قدرت است
و تاثیر قدرت عباد در ضرورت و ارادت و الفا ضرورت از نفس سلف
از غفلت و اشتباه واقع نشود و ایراد دلیران ضرورت تا نبه نیست

بسم الله الرحمن الرحيم

و باید دانست که ایشان عده کثیر را بغیر کرده اند بمقتضای
ضمیمه ارادت عبد را و محترم بودن عبد کمال را و عبادت
که محقق مقام است بشما و بعد از آنکه و ناثر مشافعا علی
که نقد صادر نمیشود و همچنین عذر محبت پس
کتاب لفظی است پیغمبر در نظر کامل و انصاف
و پوشیده نیست که بنا بر قول ایشان عده بعد از تأثیر درین
عذر بر نفس ظاهر که بسیار لازم می آید از مخالفت ظاهر
آیات قرآنی و افعال را بعد از نسبت فرموده اند
و ثبوت ظلم بر خدای سبحان و سفاهت و جهالت بر حق
عذر عده الی غیر ذلک و جواب مخالف سبب پرده است
زیر آنکه سبب راستی صحیح موجب نیست پس انصاف آن است
که در انجمن حق بافرقه امامیه است و افعال عباد و لغات
ایشان حاضر مشهوره بطریق لغوی محبت که بطریق امری
اند برین چنانچه کلام لام محبت صادق نمیدان تا آنکه که بگویند
ولا تغزین بل امرین الامرین

بسم الله الرحمن الرحيم

استدلال کرده اند از آنکه بدو دلیل اول گفته اند که عذر بر
یا قادر بر ترک محبت باشد و هم جبر است و بنا بر اول
یا راجع است که بر ترک در حالت ایجاد باشد و هم
ترجیح بلا مرجح است و بنا بر اول اگر پیشتر
بر موجب نبود و ممکن خواهد بود که مرجح باقی باشد
با محقق رجحان برای او و این محال است اما اول
از جهت امتناع وقوع مرجح در حالت دیگر پس
حال مرجحیه اولی با امتناع خواهد بود و اما ثانیا
از جهت اینکه با قید رجحان ممکن است وقوع مرجح
پس فرض کنیم او را واقع در وقتی و وقوع راجع در وقت دیگر
پس ترجیح احدی بر دیگری باید مرجحی باشد
پس مرجح اول و الا لازم آید ترجیح احدی بر دیگری بدون
مرجحی و مشهور بر وجهی که در باب تسلسل لازم آید و اگر مشغولی بوجوب شود
پس واجب بر خدا در است و بعضی او مشغول است و آن نیز غیر
مقدور است پس جبر و ایجاب لازم آید و دوم آنکه آنچه واقع میگردد

بسم الله الرحمن الرحيم
 باری تعالی را علم بر وقوع آن پیش از وقوع حاصل است و همچنین
 است آنچه واقع نمیکرد و آنچه باری بدانند وقوع او را
 و وقوعش واجب خواهد بود چه اگر واقع نگردد لازم آید
 انقلاب علم باری بجهل و تمسکین است آنچه باری عدم
 و وقوعش را عام باشد و جواب از هر یک متفق و ساری
 است اما نفی در اول پس باین است که در جواب با اختیار
 با اختیار نیست بلکه عتق آن است و در دوم انقیاد علم و وقوع
 شیخ وقوع است پس اثر نمیشود و در آنچه تابع مشاخر از مشیخ
 بالذات و اثر نمودم و بالجمله علم و سلم متطابق اند حاصل
 در تطابق ایشان معلوم است و الا علم خرابه بودن و اما ساری
 پس با اینکه پس ضرر باری نیز با اختیار نمیشود
 متفق بر این دو دلیل چنانچه واضح است که هم مخالف را
 درین باب جوابی لایق بدو نیست چنانچه عتق نیست
 در ابطال کتب میانه او همچنین
 و انبعاث در دفع محذورات لازم می آید از بار نقاب قوی
 عجب تر است پس ازین بار تا موصوفه و عبد متنب آن است و در حق
 سحر

بسم الله الرحمن الرحيم

معنی کتب مخطوطه باین پس یکی گوید معنی کتب اجزاء عادت آن است بخلق نصر ۱۹۱
 در توافقت بعد و دیگری گوید معنی کتب آن است که بزرگتر از خود نصر
 بدون تاثیر از عبد ولی عبد تاثیر میکند در وصف غیر کتب طاعت
 و معصیت و دیگری گوید معنی کتب معقول نیست با اینکه صادر از عبد است
 مخالف و بد شیخ اثری کتب را غیر کرده است بقدرت غیر قدرت و ارادت
 عبد و بجهت عبد مفسر را و تحقیق آن این است در هر کتابی خلق فرموده است
 در عبد ارادی که ترجیح میدهد بآن اشیا را و قدرتی که هیچ شریک آن نصر
 و اثر و این دو صفت موجود اند در عبد و حارث اند بجهت صفت
 پس برگاه شهنشاه که در عبد برای قبول این دو صفت برای ایجاد فعل
 و حاکم آنند این صفت است و معنی هرگاه تنقید کرد با و قدرت و ارادت
 در صفتش ترجیح یافت میشود معنی که از ارادت قریبه و قدرت قریبه است
 پس ایجاد مفسر نماید باری را بان دو صفت تفریم نصر از جهت بودن آن دو
 تمام تر از اراده و قدرت حارث و صفت قوی غلبه بر صفت ضعیف را
 مانند نور قوی و ضعیف پس با ایجاد باری را و متیجا بعد صفت اختیار چنانچه
 باقی میماند برای نصر و نسبت شش بر وی عبد و آن این است که نصر در دنیا
 عادت بر روزه و اختیار پس نیز روزه است شیخ ازین نسبت حکم بر آنکه غایب
 و در قرآن در کتب نه خود اراده خود و شش بر وی پس مایلین پس است و در

عقود است و این است منزله که گویند من عقود خدا و کعب عبد است
 بانزیر آنکه ملازم شرما در خلن و در حاجت احکام تکلیف گویند حکم است
 که اصل قدرت دارد و عقود اند و اینها در حق من مشفق بنزد مراد
 جازیه در حق من شرابط و عدم موافق شرع و این اراده باخبار حاصل است
 و انما بقدم اراده تدریه لایحه می از باب ربح غیب و روی در خلل
 و مخالف بدیه عقول است و کسیکه و ابو در قرآن است عمران بر منزه
 اشری پی وجه است بیه من من من و پی حق است متبقر لنت
 و عربت و حق این است و من خلن و من یکی است و ان ایجاد است
 علی انو بدون آنکه شرع من و خلن گویند و اگر با آنست بوده باشد
 گویند فعله و کعب گفته میشود بر فعل عبد از آنکه او قصد نماید فعل
 مختص نفع یا دفع مضرت را این است خلاصه از آنکه پسند شرع
 نذر اند زنده و منی نیست و معنی نانا که این نسبت حاصله بود
 عبد اگر حاصل از قدرت عبد است و لیس اشری نسبت با و نیز جازیه
 و الا چه فایده تواند بود در طاعت و عصیان او و محلیت
 شئی برای خلاشی اثبات فاعلیت او نتواند کرد چه عمل فاعل حال
 نتواند بود و من مکرر بصری را بد بر محلیت و لیس از من در دست
 کعب اشری هم قدر بیان گوایت است و ابرار از باره اطلاق در شرع

منه

در اینکه قدرت فاعل ممتزم است بر فعل او
 چه بجهت امانیه و منزه گویند و اشرع گویند قدرت با فعل است
 و بقدم بر فعل نیست اگر چه در این باشد پس لازم آید ایشان چند
 محال مانند تکلیف مالا یا فای چه اگر قدرت بر فعل پیش از فعل نباشد
 تکلیف بقطر تکلیف مالا یا فای خواهد بود و من این استغناء
 از قدرت چه فعل در حال وجود واجب است پس قدرت
 چه حاجت باشد علاوه آنکه ایشان قدرت را و انو ترند اند پس
 حجت ایشان از قدرت از باب حصول باشد و مانند مردم حدیث
 قدرت باری مای با قدم عام و هر دو اطلاق است با اینکه قدم عام
 منافی قدرت باشد چه قدرت متوجه باطل و مقدم کرده مخالف گویند
 اشرع گویند قدرت حادثه موجود میشود و در حال قدرت فعل
 و بعد و منی باید در حال زیرا که پیش از فعل منع باشد فعل بر کن
 چه اگر ممکن بود پس فرض کنیم وجود فعل را در حال پس انو نسبت سابق بر فعل
 نبود و این خلاف فرض است و منی مستلزم حال بالذات نبود و وجود
 بعد از فعل تصور نشود پس قدرت با فعل باشد و شرط تکلیف است که
 نفس مکلف بر باطن آن شئی قدرت باشد و حاجت قدرت انصاف

محمّد قزوینی

[illegible]

195

[illegible]

تنبیه از اکابر شیعیان در کتاب سیاست گوید که گفته شد علی بن ابی طالب
 بن احق بن امیر از شما بیست و یکم هزار و شصت و یک نفر است که بیست و یک نفر
 از انصار و احتیاج کرده بر ایشان قیام است می نماید و بیکدیگر او را از مائده بیست
 بقیع و سادسا آنکه قول نبی که اندک از خویش ندیدم است و مؤید این است که
 که در معراج فرموده می باشد لا یبارک و لا یزول و کرمی است ما دام که بگذرد در میان
 خلیفه که گفتی از فرستادن و مراد از خلیفه اول فری علی بن ابی طالب است ولی چون خلیفه
 بنی امیه از خلیفه بنی عباس برآمدند و از آنجا فرمودند که از آنجا فرمودند که از آنجا
 آنکه گفته اند که امام است از علی بن ابی طالب و از آنکه گفته اند که امام است از علی بن ابی طالب
 و با وجود این اصرار کردند بر این جهت که خلیفه در خلف از ابی طالب و از علی بن ابی طالب
 بیست کی یکم چنانچه بعد از شش روز در وضع الاحباب تصریح فرمود
 امامیه بودند امام بعد از رسول خدا که علی بن
 ابی طالب بود است و اهل سنه گویند ابوبکر بن ابی طالب است بعد از او عمر بن الخطاب
 بعد از او عثمان بن عفان و بعد از او علی بن ابی طالب علیه السلام و خلافت کرده اند و بعد از آن
 امام معقل بن ابی طالب و لایق می باشد بر امامت اهل بیت و بعد از آن امام معقل بن ابی طالب
 اول آنکه امام معصوم باید بودند و غیر آنحضرت معصوم نیست و اتفاق دوم آنکه امام باید معصوم
 نموده باشد و این را امام معصوم گویند و بعد از آن حضرت معصوم است و بعد از آن حضرت معصوم است
 بسم الله الرحمن الرحیم و این است که در این کتاب بیست و یکم هزار و شصت و یک نفر است که بیست و یک نفر

در عین باشد و غیر آنحضرت جناب بیست و یکم هزار و شصت و یک نفر است که بیست و یک نفر
 و سر او را از آنجا فرمودند که از آنجا فرمودند که از آنجا فرمودند که از آنجا فرمودند که از آنجا
 و آنحضرت از همه کامل تر بود و در این اوصاف پس او امام باشد مخالف قول
 و حق با امامت واقع نشد و اجماع بفرمانی که حاصل نگردد و طریق امامت از این دو
 خارج نیست و نیز اجماع معتقد است بر حقیه یکی از سه نفر ابی طالب و علی و عباس علم معجز
 و آن دو نزاع نمودند با ابی بکر و ابی بکر بنی امیه با او بر اع کرده ای چنانچه علی بن
 با حویر نزاع فرمود و چون که سعادت در مثل این امر شخصی نزاع باشد و نزاع نزاع
 با ایشان علی معصوم است اگر منع از آن شود گویند که گویند علی بن ابی طالب و از سرور
 ابی بکر و سخت تر و درین و پیشتر از حجه فطیه و باران و شرف و در شب و ام در شب
 و بعضی که ادعا دارند در معجزه هم بود و انصار بودند که ترجیح دهند ابی بکر را
 و می گویند که انصار چهار موضع سرین اند و سر او را بود که حضرت و معصوم است
 انصار را بر ابی طالب علی در خلافت و فاطمه را با علو منصب حلیه او بود و حسن و حسین
 و لدان او بودند و عباس با او بود پس روایت شده که عباس گفت ما علی که است
 در هر دو نام بیست و یکم هزار و شصت و یک نفر است که بیست و یک نفر
 گفتند در روز فخر و بر ابی طالب با او بود تا گفته شده که شمشیر کشید و گفت رضا بنشوم
 و لایق است که بر ایشان گفت آبا را رضی شدند ای پسران عبد مناف آنکه دالی شود
 بر شما هم و الله هر چه بگویم وادی بر از سواران پیاده و کوفت داشتند انصار ابی طالب
 پس گفتند که اگر چه این است و در این کتاب بیست و یکم هزار و شصت و یک نفر است که بیست و یک نفر

و اما در عبادات و مشاغل است بود و چنانچه در کتب توارخ مشهور است و بر آنست که
 مذکور و آلات سبکند نظائرش بر یکدیگر میباشد و تحقیق که سورتی است از راجع در سید
 بعد ظلم و بخت و باعث بود بر آن حقد و حسد و لدا و طرب ملک و باران
 و مبلای لدا و دشواری زیرا که منب و مصداق و هر که مبادات بخت و خود
 بر یکی سوسم سوزانکه عیال از حقه حق طن از آن با محراب رسیده و در آورده اند
 برای آن مذکور است عامل و نا و بلای که بان زین اند و قابل شدند با نکه محراب
 محفوظ بودند از آنچه باعث شود و تسبیح را از جهت سعادتی چون غنای
 مسلمانان از زین و نلایست و در حق و با و محراب سها مهابرت از ایشان از انما
 آنرا که مشارک باشد ثواب و در و ارفرار و اما آنچه جاری بعد از ایشان از ظلم
 بر او است و بر این از طور نا جائز است که سبب نماند بر روی پنهان را
 ن و زشتی است جدی که سبب آشنایی و در آن بر آرا سبب است و در میان و
 بر و سبب است که تهادت در دست تمام و کوبه که در آن که گن باشد در آن
 و در آن که مازده و عاشر است مدب و در اعظم نمل است و سبب است و در آن
 و در آن چه باشد و در سوزن و حاضی از عز و است و در و با شد و در آن
 و در آن چه باشد و در سوزن و حاضی از عز و است و در و با شد و در آن

بجا نه فرمودند و بقیه ما هم بخت اهل حق اند و در سوزن عبادی گن
 بخت اندکی از بد و بخت سوزن و در گن گن ناسی لا جملون بخت گن
 مردم نادان اند و نماند این آیات و کلام و نماند با آنچه در خارج
 سها و در و از غلبه محراب و کفار و حشای و ایشرا و مزلوف کوب
 اما اجماع با ما است و کوب است اثبات آن از ثبوت اثبات شهادت سفلی است
 با آنچه ملاحظه میشود و کتب سوزن است علی سبب و کعدم کن موزن
 شک در عین آن هفت است و سبب که در آن سوزن سوزن و سوزن
 از روی رها حکونه بر اند و در حال آنکه سافای و در این با آنچه
 حضرت فرموده اند در خصه متفقیه بخت الملائحه و در حجاب
 از نا عبادت معویه و ملاحظه اجتناب از خصایف با و در این و ملاحظه با آنچه
 سوزن اراده بود از سوزن و در نا و در و با بازار و در آن ملاحظه
 از این که سوزن و ملاحظه شک در و در و کوا هفت حاصل میگردد
 و شک کفایت است پس بخت مخالف طریقی بر این اثبات است
 بخت است سافای پس با و اما اجماع پس عدم ثبوت آن را

و غیر ذلک

اگر عدم آن را قضا کنیم باقی ماند و بعد موافقت آن بخواهیم از برای محاسبه
 با صلاح ایشان درین برصیت و این کلام باطل است زیرا که صحت طریقت
 خفین امام شواهدش هیچ دلیلی از عقل و نقل و نقل است و اگر چنین بودی با ایشان
 علی مرتضی میبرد و صحت عمر و دیگران باقی بگذاشت عاقلان با ما است او فراموش
 روی گرامت نور صفت کند و احدی این فائل نشد از ایشان حدیث تاریخ
 بلکه هر دو مخالفان این است ملا خلافت و ما آنکه گفته که این با صلاح است
 ایشان در دین هیچ مرد و دین با مکتب صلاح است و درین مسلم نیست برای هر
 محاسب و اهل صلاح مقرر بودند چنانچه در تواریخ و اخبار مسطور است
 اگر کوفت اصحاب رسول الله که از مال و جان خود پدید رخ بودند و در نشانی
 دین سپید شادان یافتند ثواب الهی در آخرت چگونه باشد که گاهی از دین
 بدر رفته باشند و از قول نبی که الخراب نموده باشند گوئیم چنانچه از دین بدر
 رفتند خلفی کمتر از مؤمنین و مسلمین بلکه شهادت ایشان امر المؤمنین که در نقل سید جلال
 مشیت با معرفت حق و کمال علم مقتضای او برای آنکه ما نیز بعد از پیغمبر و امامان
 و از قول نبی که بیرون شدند و با اهل بیت او آنهم ستمها کردند و خود را امت او
 میدانند و اما بشارت ثواب پس حاصل است برای هر مؤمنی بحسب قبول نعمت الهی

ولی با وفای شروط و ادای حقوق آن دیکو که نیم خروج ایشان از دین نیست
 ششتم تر فضیلت نباشد از آنچه بی اسرار ملک در حقه موسی بجای آورده اند و عبادت
 کرم الله را طاعت سامری و زلزله و در دو دفعه و مرعطت او که هر کس ساله
 و کار سامری قنیه است و از انبای دنیا و دنیا و کافران هوس و هوای پنهان امور
 و از این ظاهر میشود که انصار ایشان از حضرت رسالت نیز سنی بر طاعت است
 بوده اند و حضرت سادات و باطنی حسن عاقبت حضرت در جمیع مراتب
 ابدان و ایمان و عبرت بصلاح ظاهر و خیر در فاعلت امور دنیا و عفو شرع
 و اگر انقاد امامت بر پیغمبر بودی پس لازم آید که مثل معبود و بزرگوار امام حق باشد
 و اما کلام مقاصد در وجه حامل و ثوابات برای فعال صحابه پس خائف عفو و شرف
 باشد اما عفو زیرا که عفو با عفو و در ثواب مؤمنان و دلیلی انکار ندارد و دلیلی از شرع
 و عفو نیامده است بر آنکه اصحاب رسول الله که در جنگ و پایداری بودند
 و اگر اول ظاهر بود دلیلی جایز بود و باب امر عدوت و دینی از مکر لازم آید و اما مشیت
 و بر آنکه بنای آن رظاهر است مگر آنچه خلاف ظاهر و برهان است و اما آنکه که بعضی
 علی مرتضی انصار محبت میکردند و مردم است و هیچکس متبع مدینه و لا با خیال خوف باطل است
 با محبت با عبادت یا اشیاء امر یا هر این امور چنانچه ظاهر است و ذکر آن ثواب چنانچه در هر چهارده

و بعد آنکه در اینجا چند مقدمه است اول آنکه بدیهی است که معصوم علی و مراد الله علی حضرت نبوت
در تمام اوقات فرخنده میماند از تعش تا دغاث انتظام دین بین و شفاست طریق شرع
چنین بود و در تمام آنکه مدخلیت امامت و خلافت پس از حضرت در دین صونیت بود که
آنچه در بعضی موارد و اوقات شریعت و ایمان بودیم آنکه بیان آن امر در عادت است
و بعضی از مشایخ ائمّه انبیاء اهل بیت بیان احکام جزیه ^{که} ~~بعضی~~ سایر اهل بیت
می بایست بودن چهارم آنکه سوال از آن دو عادت از مشایخ حضرت از راجحات است
و در روایات است بنحوی که آنحضرت رضی بر بزرگداشت نبوتی است و حصول اجماع بایست
نفرموده ایشان گفته اند در روایات ششم آنکه نفس بر غیر علی نه بایست و خلافت افرموده
با بقای کافر میماند و بنحوی که امامیه او عا میباید نبوت نفس بر سایر ائمه نبیند و باقی
چنین که در روایات معتبره از حضرت است از طریق خود بطرف سنیان هشتم آنکه سنیان
نفس سنیانند نام آنکه شریف مقدم برانی است با اتفاق و هم آنکه در روایات شریف
که تمام خبر را شبیه بر خلافت بدون آن نبوده باشد چنانچه در روایات نبویه
بر مکتوب سبکویم و را مکتوب میرسد که منع او را نمایند و از این مقدمات که عشره کامله است
لزوم نزول بدعت امامیه بی اشکال است و چگونه ممکن است که کسیکه در بیان احکام
و ادب ~~بعضی~~ و بیان از دست مبالغت باز نماند امر خلافت و هم امامت را پس خود
با کلبه مرسل و معوض و اکتفا در باب آنکه اهل آن تعریف منبای اسلام بود و در بعضی اوقات
و اسلام از بیان بود چنانچه واضح است

و امام
شیخ
خوب

و اما متذکر این قرآن است و سنت نبویه که بیان خلافت آن کرده در عاقل
بی آیات چند است آیه اولی آنکه ائمه که در حد و حدود نبویه و در بعضی
اصول و بر وزن از خود و هم در کون اجماع کرده اند بر نزول بر آن و در بعضی
و آن مذکور است و در جمیع کتب سنیان چنانکه از حد نبویه و حد نبویه
خود بر مکتوب در نماز محضی از صحابه و اهل بیت معصوم حضرت است و در امور
باشد و بنحوی که اثبات فرموده بارشاهی و لایست را برای خود و شریف فرمود
رسول و امیر المؤمنین را با خود و ولایت خدا عام است پس ولایت نبویه
که هم عام باشد و ولایت عامه امامت است و غایت گوید مراد از ولایت
که ناصراست زیرا که ولی لفظی است متزلزل چند معنی دارد مشرف و ناصر
و محب و ادلی مشرف و ناصر و ولی عز و لفظ مشرف هر دو آیه
بشود باید فرموده برای آنچه او مراد است بوده باشد و در آنچه چنین است پس
نفس بر امامت علی می تواند شد و اما فرموده که ولایت در برابر او ناصر
از ولی در آن است که گوید که در آن جمله است و ادلی مشرف
با آن مناسب با سابق او نباشد و آن است با آنها الذین استوالوا الله و
و انصاری او با بعضی بعضی ای مؤمنان بود و انصاری را انصار و با آنها
خود مکتوب بعضی آنها انصار و با در آن بعضی آنها با شکی پس اولاد را باقی آن انصار

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

والضامن نفسه واحدا
خادمه وادوا الحى صديقه

بسم الله الرحمن الرحيم
 نظر اهل عرف و لغت بدون شایسته شکی و اگر مرا حضرت و سالت در غیر
 سالت و خداوند نور هراشم بیان میفرمود برای آنکه بابت خلاف و سالت
 شود و در شکی نیست که مراد خلاف ظاهر از شدت حضرت و او پندارید
 نکردند گفته شود که چون حدیث در شان علی مرتضی بر او شد تا به بل باید بود
 چنانچه عادت سنان است و ازین بود که در باب بی بود و در حدیث
 چه بود و بدانکه ثمن از این کوب و در وقت که از سوی اوی شربت مراد
 شربت بود و چه یک آنچه در حدیث و در حدیث که در حدیث و در حدیث
 دوش و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 مغلطه افکند کسی از اهل عربیت ذکر کرده پس چون بگوید اولی نه باشد
 نیز دیده است را بیکه سالی میخوردی نباشد زیرا که جابز است گفته شود هر حدیث
 و گفته بود اوی از حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 که سالی میخوردی است پس از بیامی اوی شربت و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 اولی در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 نیز در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 و مراد از حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 اگر جواب این است که اخ حدیث هم دلو است بر او اولی شد و در حدیث
 و عارف بود علی مرتضی که شایسته آن بود مگر سبب است و حدیث
 و پاد شاهی و جواب عزت و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 از این عیب و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث

بسم الله الرحمن الرحيم
 مولا ای ادره بها و الحالت نشاء و بالجمله استمال سوری سوری سوری
 در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 برای سنی و پس بیا که حکم اوی در استمال بر او و در حدیث و در حدیث
 تقنی نیست و هم اگر در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 احکام سنان باشند چنانچه صلوة و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 علی بود و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 سند بود و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 چنانچه محرم شد و اما سکت بر ملائکای کوی ساری باقی شود و در حدیث
 زبانه دوا بر ساری و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 و طبع در احوال و علیه رجحان و ابداع شبهات و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 و از حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 آیه بسم قول خدا شالی انما یرید الله لذهب هم و حسن
 اهل بیت و بطوریکه نظیر این است و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 فریاد از اهل بیت و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 اهل بیت و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث
 مرزبانان از این حدیث که گفت خدمت کردی منی که را بعد از ماه یاده ماه و بود و در حدیث
 در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث و در حدیث

بسم الله الرحمن الرحيم

مسعود بن عبد الله

پس که امیرک از شاعری را در حد در اختیار میگیرد و خودی سریت زنده مانی در
اختیار نمودن پس و هر شاعر که با سبقت تمامند علی بن ابی طالب و سادات
میان او و همه پس حواصی بر خاندان او و فراسخت جان در ادبای او فرود
بوی زمین پس غاصبانی نمایند و از دشمنی نازل تنزد و جبر نیز در او سر
بود و میخایند در جانب پای او پس گفت جبرند بهر که است تنزد ای سر
و مباح است بفرما برضا شود مدینه و مخالف گوید لب بر سر عین زویه و نازل
است در شان مسیبه و سر و پشتر ایشان و نیک نازل شد است در شان پسر
و مقدون و در شان امیر نومان و در شان پسر است او بنام سپید شمع غلام
فرزند و تمام این بیاد بر در ده خیر نمود و است کرده اند و در شان امیر نومان
نازل شد است گوید تا از حق است و که یعنی آیه در شان جناب است بکتاب
را از میان نیز موفقی است و است شرفی میانه و در شان رسید شمع و
است و از زن امیر بن آیه حبیب و در شان اخضر است و در شان آیت و در شان
در شان مسیبه و در شان عابین است و در شان اخضر است و آیه کلان است
که در شان علی مرتضی و آنچه اخضر است و در شان حوت فرمود و نازل شد و در شان
صوب و در شان پسر و در شان امیر و در شان امیر و در شان امیر و در شان
میشود و در شان امیر و در شان امیر و در شان امیر و در شان امیر و در شان
پس بر است از هر در در شان امیر و در شان امیر و در شان امیر و در شان

سفر

[illegible]

و چنانچه عدوت جنین بود در صفای طاف با هم بود و اعتراضی هرگز نداشتند
 سیدنا صاحب زاده سرشته ز غایب و بنا بر تقیم عدوت بر هیچ فردی نداشت
 و نه آن که مقبره از مردان که مراد از آن شاه ادب بود با نفسنا و در رجائنا پیش
 که از کمال ایجاب و نفس نبهره با نفسی مرثی و محب لغایب و عدوت محوی بینا
 در دولت بر موقوفه کفایت است که مراتب و نفسی شاه و ادب است بر وجه است
 که در آن آفرینش جناب ریاست مراد از آن مقبره شریک پس از آن تقرب بشه
 از طریق از برای کسبه غیر از نفسی بن است از حصول عدوت و لغایب محو
 و سواد طاعت دیگری شواهد بود این مسدود است در افضلیه از
 علم خلق است نه مسدود حقیقتی متر از جهت مدخله خدمت است نه
 باشد و نیست تا خود خدمت در نام بر و با ائمه شریعت در یک صفه
 از شما در عرفان راه مسدود است جناب و ادب باک با جهت برت
 در حصول مرتب مکنه عدوت و افضلیه از این بر برایت می نماید و از نظر حق
 و انفسی ساز چه زانیه و زاده خدمت خیر از حکیم و طین در ابا شریک پس آن
 بشه و احوال و احوال بر امانت پس از این در حق است
 آیه ستم فتنی آید من در حکایت جنین در این است که از پروردگار خود کجا
 پس تو به نور تو فرموده است از هر چه بود از این عین است که در کتب خود

از حضرت برایت در این حجت فرموده است که در این حق میروم و حق را
 و حسین که تو به را قبول و این قبول از خود مخالف کوب خدمت است در این حجت
 و اگر صبیح با شهادت این است بر این است که در فضیلت عالم این عالمی در حق
 با است موف کوب بر موافقت بعضی از بیان در احوال و در بیان از این
 کوفت و عدایت را بر افضلیت شاه مردان مراد از این مردان طایفه است
 و از نفس بر اینکه او امام است با خلیفه است از هر چه بود و عدوت او فرزند و صراحتش
 پیشتر است و چگونه بنا بر حال آمده و در آن معنی آمده در راه که شریک خود
 فرموده حضرت عزت بود که در آن با ادب است خود که از آن آمده بود
 تقرب از خود به تو از این از معنی است که در آن آمده

به ششم این جماعت لطاف اما ما قال من قد بی غیره و یسیر فی غیره و یسیر فی غیره
 می بینیم و می بینیم از این جماعت که در این حق میروم و حق را
 از این مسدود و عدوت در این حق میروم و حق را
 بر این حق میروم و حق را
 در این حق میروم و حق را
 میراث عدوت است و حق است که در این حق میروم و حق را
 شریک است که در این حق میروم و حق را

بسم الله الرحمن الرحيم

و میراث علم و حکمت همان است چه لایست بر من علم و حکمت از جنس حق
و خدا نیست در اینکه او بزرگتر است بر من و در
ان الذین آمنوا و عملوا الصالحات یحیونهم الا حق و دافعین انفسهم فی الله ایمان او را
و مصلحت کرده زنده باشد و صدی که بخشد بر برای ایشان محبت روایت کرده
چون از این عباد که گشت نازل شد در شان امیر المؤمنین علی که است این عباد که
و در محبت است در دهر و زمین غایت که بدین روایت در ظاهر مرتبت نیست
و از هیچ شریک نیست که بر وجه محبت و محبت او واجب است با حق و در عرض
با ما است است سید شافع فلا تروا ربکم و غیره را در پیش او در صوفی
محرم این چهارم در این کتاب است که بعضی رسیده اند به عباد که گشت از این
روایت کرده از آنچه از قریش می شنیدند از عباد محبت و حق که خود در نزد حق
با حق است پس بخت در او را حضرت عصبه بن ابی طالب است که در حق
حق از میان دو چشمش و در صورتش که جان من است در حق است که در نزد حق
در دل بر روی حق تا آنکه در دست دلو شام برای خدا در آن مؤلف که از این روایت
است قریش با او است است که خدا بر کرد و در حق خداست که در حق رسیده
و اما در دست آید بر آنست زیرا که واجب حق محبت کس که در راه حق است
ست که از افضلیت او برایشان و از احوال او در احوال و از آن و بدین
و میراث از این یا با کجاست محبت است یا با کجاست و هر یک که در راه حق است

صورت

بسم الله الرحمن الرحيم

صورت چشم لا ینا بر ایاک زیرا که محبت منزه و دست بر است و حسب نباشد ۲۱۴
بسیار و با او عفو و غفر محبت اخفرت و حسب است با شوق و اما با بر ایاک و
زیر آنکه سر را محبت در قلوب امر حق است یا قلوب غفله نشین است و اینکه محبت
غیر امر حق ضابطه افشان و در آن حدیث که حضرت محمد با شریک پس مراد محبت امر حق است
و برای غیرش و در دست محبت امر حق حاصل نیست زیرا که امر حق از سیم و سرفه و مجز و دیگر
اخفرت و در حجب او چنانچه هر یک از این و امر حق باشد مقهور و در دست
محبت و غفر سرسینان از اید بر و عمر و عثمان که محبت امر حق برای ایشان ثابت نیست
و با جمله بر از این مردم آن است که حضرت با شریک و عده فرموده است که امر ایمان
که محبت است اعمال با آنکه باشند محبت و قلوب متور فراموش یا با کجاست آن یا کجاست
پس برای از این امر این و حسب عبادت بوده شریک در نزد حق و با شریک و سوره انیم
محبت او را در حسب شریک یا موجود و در قلوب امر حق و بچیک از این و برای غیر حق و شریک است
و محبت نیست پس غیر اخفرت و موقوف لغبت هزاره در نزد با شریک است و الله و عده
آنکه از او شگفت فرموده چون ثابت شد غیر اخفرت مؤمن صانع نیست پس سر از او است
خود بود و مؤمنان که در خدمت آنکه شریک و عده با کجاست پس در خانه مقهور و هرگز
و از این پس بچیک است و شریک است این آیه بر ما است اخفرت از نظر حق
هر که تر و شریک و شریک و الله علم حق این مردم را

آیه دوم انما انت منذر وکل قوم هاد یعنی هر کسی که تو آگاه کننده جمعه مردم را و راه
نماینده مقرر کرده ای و هر که از این عبادت و تقوی فرمود و رول کرد که شکر منور علی است
وادی است ای علی بن ابی طالب راه یابندگان راه یابندگان خالف کرد با این روایت در شانیز
ست نیست و اگر هیچ شریعت که بر اینک علی است و همچنین اصولی و در
کندهاں اند از جهت قول القدرت و فرمود اصحاب فرمادند تا رکان اند هر یک که
پیردی نمایند راه یابند و در دست بر نفس نهاده و در اندر نهاده و در مایه
این روایت مذکور است که در تفسیر لام هر سنت فخر رازی و ابن عقده قریبی در این
تفسیر کرده و روایت نزول آورده اند و می آید که در تفسیرش اللو کوزه
باین معنی و باین معنی مقرر است که فرموده شد بخیر است و در هر دو است از این
ماشم نیز نفس شریف خودش و اما در تفسیر بر است زیرا که سخر او را که در است
در آنحضرت پس باید امام شریف گوید که الفی مهدی الی الحی الحی ان بنی س الای
الا ان مهدی و اما حدیثی است پس قاضی عیاض مالکی در شرح تفسیر خود
در تفسیر آورده و از این هم عیاض صواع و در آن آورده و اگر مسلم شری
صحت آن ملو خواص اصحاب و در آن ماب که در صورت کمال هم و فخر و معرفت
خواهد بود نه است امر و الله بایست که در آن حق باشد و قاضی عیاض
و اگر کن بر حساب لغوی نه دوم لازم آید که معنی نمودن سعد و عاده مای کوه

و هم الخط و هم لازم بد که معنی در در میان هدایت باشد و حکما و بدینکه انجیل را خبر
محمداً ما قرئت و خطا با صلی و درین حکم علی بن ابی طالب و در حدیث
خواجه گفته شده است
آیه باز دوم و فخر هم اینم مستور و بنی ناز و
ایشان را که در شان سول و پیغمبر حرامی فرمود و هر که از این عبادت کرده و در
در حدیثی که بخیر فرمود که از روایت شیخ بن یونس و سوادیند عاصم که
با از روایات سیدان نیست و که هیچ در روایت گفته بر اینک علی را و بای خد
و من بر امامت نبود سید شایع فرماید و در صواعق معنیه و در شان سول
سود و امامت نه از محمد و تحت اشافا
ای در دوم و در
ی من فرمود و در تفسیر شایع ایشان در کج هلاک مراد است کرده اند ای سید
که گفته است معنی علی است که نزدیک جنانچه است مؤلف گوید که خدا حبیب
باین بیان در معنی او الله افضل باشد از همه خلق پس امام باشد
آیه سیزدهم ایا یعرفون الساطون اولئک المذنبون و روایت کرده اند که این عبارت گفته
بر این است که خالف کرد حدیث در روایت ایشان ثابت است با این عبارت
که سبانی ام سید کن باشند مؤمن آل فرعون و حبیب بخار و علی بن ابی طالب و در
در بیان اسلام او نیست و کن معنی بر امامت نباشد شایع فرماید و در آخر حدیث است
که فرمودند و آن افضل از ایشان است و ناصب گمان او نموده مؤلف گوید و در حدیث است
بر افضل حضرت واضح است
آیه چهاردهم اجمعنا فی الخاف و الخاف

المسجد الحرام کنی آمن بالله واليوم الآخر یس یا کواکبه اید شما آب و ان حاح و نوبه بمرود
 مسجد الحرام را در فضیلت مانند کعبه امان آورد و بخدا و خداوند و روز قیامت و دایم
 کرده اند و در جمیع الصلوات است بکینه این اید نازل شد در حقان علی بن ابی طالب چه که
 اختیار کرده شد طاعت بن شبیه و عباس با یکدیگر طاعت بکشت من اولی بخانه خدا بآنم که بکشد آن
 در دست من است و عباس پیغمبر من صاحب سخاوت حاجاتم بر علی مرتضی فرمود
 منم سابق و اول مردم از جهت امان و نشان امان از جهت امان بر آنم نازل گردید و طاعت
 این مردانست صبیح است و از فضایل این مردانست و فضایل او باره راست که شریف
 و در آن خلاف است و بعضی زیادت بر من و بعضی انقباض از جانب اهل امان
 بعقل و شرف و اخلاص با امان از غیر سایر مؤمنان و بولا فضیلت دست پر او باشد
 اید باز و دم اید بخوی با رسول خدا یا ایها الذین امنوا اذا جئکم
 اوسون لکن ذاین بدی جز کم صد نه میزای دشمن چون ترا میوه با پیغمبر را از کوبید
 پس از آن گفتن که در هر صبح و سه قدم پیش از مناجات نماز بخوان که کبریا بود
 این عمر گفت که سه فضیلت برای من مقرر کرد که یا از آن امر سرور بهتر و شرفتر
 ان را از جمله شرفهای سرخ و فاطمه و هر ازین او بود و درایت خیر را بنی و با عدل
 و اید مناجات فاضله او بود مخالف گوید این از دایم است میان و از فضایل امر مؤمنان
 و بعضی زیادت بر من و بعضی انقباض از جانب اهل امان و با شرف که در آنست
 و هم نور علم و معرفت از مناجات حضرت و جاست شرفش بر یافت و کبریا و عزاد این نور

ایده ساز و دم و سلسله رسد قبلت من رسد ان عند امری کوبه سمره را در دست
 در دست من و با سمره من در میان من بود و با سمره من در میان من بود
 گفتند سمره است و در شرف است و انکه لا اله الا الله و سر فرمود پیغمبر زود دست علی بن
 ابی طالب سبب آن حالت گوید این در دایم است بر سینه است و حدیثی است که در آنست
 و در دایم است بر نفس ترا و سید شایع فرمود در دست و در شرفش بر دست
 بکینه شادی مزلف گوید و در دایم است و پس صبح تر رخص باشد
 چه و صبح است و کبریا گفت انبیاء با قرار بر دایم است و در شرفش بر دست
 برای او ثابت است و معلوم اید نفی الکفر است و منافق با دایم است و در
 اید هجده هم سوره اهلانی در دست کرده اند و هر کس کافیر
 بکینه حسن و حسن اید شد و پس عبادت فرمود این نوح و جاب و راست
 دایم است عرب و عجم تر فرمود اید بر شرفش و در دایم است و در شرفش بر دست
 هر سه روز و روز اقامه اگر ان در نور چشم نبوت و دایم است بهتر فرمود پس بهتر تر
 بر حالیکه در خانه اید است صبح و شام به بود پس فرمود اید امر الامین

در هر روز
 در هر روز

صغی زن را و سه صاع از جو و حضرت را بر آرد فرموده چرخ نان طبع در سوخته بود
 فرموی دانه و است نداشت فرموده که این چنان تمام بخت افکار
 که در پیش نهادند سبکی بود فریاد بر کشید پس بچه تمام خود را در
 چاه انداخت و در این روز و شب روزی در پیش حضرت رسید
 پس دیکر صاع فرموده بکدام نظر بر تیر از راه رسید و سوخته های
 بر دست و است از راه چنان به شادان قوت دور رسید و روزی که
 در آن دیکر صاع رفته تمام در برابر و رسید و در پیش حضرت
 بختی از دانه چیشید و دست سه روزه بجز آب خالص پس چون در پیش
 به دست و بخت و ایشان بر که حضرت شریفان از دست اس
 بر سر بر آید و در روز و در آن دیکر صاع چیشید
 سه روز است و قوت دل رسالت و است بختی و فریاد و اغوش
 با سه بر دست و در آن دیکر صاع است و سه بر دست و در آن دیکر
 بیکر آنچه از خدا برای تو کار فرموده و از این دست فرموده چه چیز برای تو کار فرموده
 الهی است

کند است و است از آن کتب معین و غیر چنین کارها و در آن کار کرده
 آنکه بسیار از این حدیث و غیب و بر که جابر است و صاحب نامی در
 صدقه تا برین حد و غیر فرموده و بسیار از این حدیث و غیب و بر که جابر است
 و خاص از این حدیث و غیب و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 و به دست بر غیب و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 از میان در کتاب سبب خود گفته است که سوره در شان و در آن دیکر
 سفری م در این حدیث و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 با از عدم حدیث از آن حدیث و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 از آن حدیث و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 و این که جابر است و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 نمی بود و آنچه از آن حدیث و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 بخت و دانه غیب و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب
 به روز و در آن حدیث و بر که جابر است و خاص از این حدیث و غیب

ایده بیت و پنجم ان الله و ملائکته یصلون علی اهل البیت و سلموا علیهم و سلموا علیهم و سلموا علیهم
 خداوند که صدقه میفرستد بر پیغمبر و اهل بیتش صدقه بفرستید بر او و درود بگوئید بر او و در کثرت و جمیع است
 که در سبب عرفی که در بار اول که لا عام بر تو پس در ستم که در محبت بر تو پس چگونه شریک در
 تسبیح اللهم صل علی محمد و آل محمد کما صلیت علی ابرهیم و آل ابرهیم غایت خود بر عریشات نفس است
 نه نفسانی و مضاف گوید بر اعم از نفس و نفسی است و باید که انصاف مشتمل است
 و بدانکه سر و حجب صدقه بر آل نبی چنانچه در حدیث آمده است که هر چه از دست او بیفتد
 آنست و آل انبیا است مثلاً در آنجا که در حفظ و احوال احکام شریعت است
 منع نباشد بحدیث شریع ما بر اینها بر و آل ایشان
 اینچنین بپشتان منیر به بر شریعت با بر و آل آنکه ایشان بهم مانده اند چه در گفته اند
 از این پس که علی بن ابی طالب است و پسران و فرزند حضرت رسالت و خروج منها اللؤلؤ
 و امر جان رسید جوانان جان الله غایت گوید در شایسته سنان نیست و بر رخ بودن نزد
 چه وجه است و در بعضی نشود مضاف گوید سید شریع فرمایند که صاحب کشف الله از حدیث
 احمد بن موسی بن مردویه است که از این و در بعضی ظاهر است و در اکثر کتب مذکور است
 از برون برون نور است و بدان معنی که ظاهر علی بن ابی طالب و علی بن موسی بن
 پیغمبر است و در بعضی انصاف و بر امامت است
 علم الکتاب نیز و آنست که در حدیث است که هر دو است کرده اند که ان علی است غایت

محمود و معصومین گویند هر دو را خداوند و هر دو را خداوند و هر دو را خداوند و هر دو را خداوند
 بود و در سبب است نیز و در سبب است میان دو مصطفی و آنچه در حدیث آمده است
 در شایسته است و در شایسته است میان دو مصطفی و آنچه در حدیث آمده است که اینها
 را عدم در این در حدیث است چه در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 در شیخ سید محمد رکن است و اینها در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 بحدیث است که در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 بیت و ششم یوم لا یخزی الله النبی و الذین آمنوا
 این حدیث است که در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 گویم مردم بن عباس را شریعت است و در حدیث است و در حدیث است
 بیت و ششم ان الذین آمنوا و عملوا الصالحات و اولئک هم خیر البریه
 در حدیث است که در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 ایشان تو را با علی و شیعه تو همیشه خود را خواهد آوردن و در حدیث است و در حدیث است
 چنانچه غصه ک و حیران غایت گوید در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 شد و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 هو الذی خلق من الکاف کثیرا فعبده فبما فیروان خدای است و اینها
 و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
 و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است

کلام در بعضی اهرمیت است زیرا که تقی غیثان و عبدی سرسید است پس این
 دیر افضلیت شریک بر این مرتبه پیغمبر است
 مؤذن غیر او را در میان اهرمیت و خروج او در مینه و آن علی است مخالف
 گوید در صحیح و غیر نیست و نقل نباشد
 کشف الغم و در است این بر افضلیت است زیرا که کسر کند و در دویم باذن با در ش
 میان اهرمیت و در است و در این است معصوم و در این است

چهاردهم با ایهها لایزال است و الله اعلم عالم علی بحکم غیری بر این
 اجابت نمایند حد رسول نگاه و شاید بر زن خانه و حیات روح و دعوت
 مراد دعوت برده است علی مرتضی است مخالف گوید در شریعت و نقل نباشد
 سید فخر الدین مراد از دعوت خدمت است با بر تبار و در این است پیغمبر و لایزال
 زیرا که در حدیث غیر او و جبهه است مؤلف گوید دعوت می در در امور دین نباشد
 اجابت در است و عمر حدیث آن نمود نگاه و کلام پیغمبر در میان و در
 چهارم شود و قمر فرمود میا در بر و در است و اکثر بنو لیم بری ثانی که در
 همراه شود و با انفراده این دعوت دعوت بود بر بر و در با عرض زنده

است این
 از و این
 نزد و این

میردام

سید در چنانچه از کلام بدست ظاهر است و با جمله از این آیه کافی است
 مرد و مشهور است با بر سر حدیث با سبکه است دعوت دعوت دعوت دعوت
 زن کافی و حیات جاد و کافی است با در حدیث دعوت معقوله بموجب است
 در دعوت با در شریعت و در است شریک و در بر غیر دعوت الحضر است
 گفت بری بخارش کتاب به است اندام و در است بود و عمر اجابت نموده

پنجدهم و حاضر بی مراد مثلاً و فوکل و غیره
 نیز نگاه عه بین علم شریک و در است و در این است
 در شریعت در تواتر مثلی و در شریک و در است و در شریک و در است
 پس منافقون گفتند تا پیغمبر و غیر شریک و در است و در این است
 آیه در حدیث بر از عمری نازل شد است نه با این است عمر حق بود و در این است
 من دون به حسب حدیث سید شایع فرمود احسن حدیث در سند خود از هر طرف
 مشق نه معنی است و روایت نموده و بن معارف در حدیث و در این است
 هر در سیم حدیث هر حدیث در حدیث و در این است و در حدیث و در حدیث
 بجای هم و حق خلفا الله بعد از با این و در حدیث و در حدیث و در حدیث

و در حدیث
 و در حدیث
 و در حدیث

اگر گویند چه درود آید در شان کسر و لیا است تا آنکه گوئیم تخصیص در شان
یک نفر را بر هر قدری دلیرانست و است در توفیق و در مقام حیرت
عقود و ترجیح و بر غیر حکومت است اگر گویند شاید در باب حیرت و نیز
آیه فرود آید به گوئیم جمال در مقام حیرت از عقود و حکومت شود که
دیشی صراحت کرد و اگر گویند در شان تفاسیر نیز قرآن فرود آید به گوئیم
از طریق شیعہ اثر از آن نیست و از سنیان هم متواتر نیست و خبر احاد
اگر آید که در ظن پیش نیست و ظن را با یقین محاسبه نباشد که هم عقود است
اگر گویند متواتر است گوئیم بر ما معلوم و محقق نیست اگر گویند شبهه مانع علم متواتر
است و محقق گوئیم شبهه مانع علم بعض متواتر است بر امامت شاه و است
اگر گویند امامت معاد را دلیر و محیر حیرت است گوئیم کدام در مقام در دلیرانی است
نه مطلق دلیر و ادوات امامت است که بعضی قرآن مردن دیگران و کلام دلیر
و غیر فارغ از مقام است و با شریک گوئیم دلیرانست یا سبقت اجماع اما بعض
پس بدون متفرد است و اما اجماع یا محقق است یا متواتر است که اما اجماع محقق
پس آن محقق نیست و لا متواتر بل این نیز متفرد است چنانچه در موافق بعضی آن

بیرون که گذشت و لا اجماع متواتر است اگر گویند شبهه مانع علم است
از اخبار را که از حق شهادت است بر خروج سعد بن عباد و محمد بن ابی بکر
ابو بکر و غیر این از روایات شریعت احادیث خانه امیر المومنین بر ترک است و شهادت
آن و اما بیعت پس دلیلی بر حقیقت آن نیست چنانچه گذشت اگر گویند امیر المومنین
و عمر امامت نفرمودند تا امام باشد گوئیم اما از حدیثی که است و صاحب در اصل
این از زمان صادقین علیهما السلام و تا بعد از آن و متبع درم از کتب اخبار و روایات
و غیر این پس بطور ضرورت و تواتر بر ما محقق و معلوم گردید که شاه و است
بر این را ظن و محقق است و عمر امامت برای مردود و از کفایت نیز فرست
و مطلب یک در است و حدیثی است بر است غلبه حدیثی که از روایات
در است که در چنانچه خطبه شریفیه بر تفسیر و است و اما از حدیثی است
پس اخبار چند و گوشت بر جمیع و عمر امامت است و برای خود مانند روایت
این قبیه و اگر پیش از سنیان است در کتاب سیاست در باب امامت و بعد از اجماع
شاه و است از بیعت و مانند کدام و روضه الشفا و در است جامع المصالح الیه محمد و در باب

است پس اجازت دارم بنویسم
 در نامت شاه و بدست دیگر کرده آن
 مردان است و درین باب ملاحظه و تقاضای
 در عین کمال افتخار و قدر قدرت است اول آنست که
 ابرو کرده و فرمودند و علی بن ماس در نزد پدری
 چهارده هزار سال می چون که او هم در مدینه
 ازان سنم و جوی علی و در حضرت امیر است و من

سجده تو تر از محفل غدا و در این است چنانچه حال بدو شیع را بر آن استوار است باشد
 شاه صلیب از این صیغه که خود در نو حیران و قم و کاشان و سبز در تون از غرمان
 از شدت امر و شیع و عده به هر بدو مشترک و هم خود و این است با شیع به هر یک از این
 مانند هم زبانی شام و اول کتاب میزان الله تعالی در احوال و این در مقام ذکر
 ابان بن شیب که میگوید اینک از شیع تر است و می صدق است پس همه قش و است
 در بهشتش مرشدش خود گفته است اجداد و این معنی و ابو جهم اینک او گفته است و یاد
 نموده اند و بن سر و گوید اینک و در غانی در شیع و این گوید که گفته شود که شیع
 بر تانت متبع با اینک عزت و معتبر است در وفات متانی بهشت است
 گویم عزت در شیع و شیع به سولیا و بهر در این رنج تا معین با اینک است این
 معنی از این شیع و این و صدق در معنی گوید که گوید شیع است با کثرت این
 در عزت بر این معنی و در این از آثار است و این در این است از عزت
 تا شیع و بهر و مانند هم و این در این شیع است و است از صبح این که این
 در بهشت شود و در عده و بهر است و در عده و بهر است و در عده و بهر است
 حنیف و پاک و در عده و بهر است و در عده و بهر است و در عده و بهر است
 امام علی و سرور است و در عده و بهر است و در عده و بهر است و در عده و بهر است

مرقه و سرور است و مانند هم و این در این شیع است و این در این شیع است
 چهار صید و نوزده از بهر است نبوت از تار و پود و ذات فرمود و این است
 شیع در دفع و محض است و این در عده و این و بود و عده و این در عده و این
 خلق زنی از این بر طوطی و از جمله شاعران و ابو شریع و شریع و مانند هم
 با نوزده و شیش و وفات فرمود و این ل عام تبیه و امام رافضیه صاحب تصانیف
 لب و در عده و این است معنی و این است معنی و این است معنی و این است معنی
 که در عده و بهر است و بهر است و بهر است و بهر است و بهر است و بهر است
 عظیم شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع
 شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع
 فرمود و وفات و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع
 در بهشت شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع
 که چون نازل شد و این در عده و این در عده و این در عده و این در عده
 حضرت یسیت و سرور است و این در عده و این در عده و این در عده و این در عده
 است و عده و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع و شیع

این بر سر و اما آنچه گفت که عدم حق بود عقل و عقل اثبات کردم چه بود
و در کتاب تفسیر و بی بر آن نامه ننموده باشد نسبت بر اوله عقیده عقیده
الکبریه ابدال یا نمودم که با استبعاد محض بر رانیم و بر حق و عقل
و این را گفته است از حق بر سر و عبادت را که در حقیقت جناب بود و این
نسبت به ایشان در پرستی که طبعی و اول در میان و در احکام و تفریق
پس بر سر آنچه بود امر و اتباع و مقوله او سادات و مرا این حق را در
و قرین بود بر حق و این است که چنانچه چه نام چند بود و در عبادت
احد پس نشاء نسبت اکنون نیز بر سر و این است که این را در اوله
ناب و قرین است که چنانچه نظر از حق و بر حق بود که بر حضرت و عبادت
خدا و در وقت از عبادت و این است که چنانچه عبادت و در وقت
شهر را بگویند امور و این است که با اینکه حضرت بود و در وقت
حسب و در وقت سر و در وقت که در وقت و در وقت
این است که با استبعاد و این است که این است که این است که این است که
زود و این است که این است که این است که این است که این است که
عقد کرده است چنانچه که میباید و نیز مردم قبشه در اکتفا و حضرت و در وقت

از این خدمت تقدیم است و اما این حق است که این است که این است که این است که
و با بر این امر و در وقت با این است که این است که این است که این است که
مغفرت که بگوید حق اوله دامت شاه و در وقت و این است که این است که
و قول الله است که حضرت صمد و در تحقیق حق و این است که این است که
سنان و قول الله است که حضرت صمد و در تحقیق حق و این است که این است که
افزشت در مورد و در وقت و در وقت که حضرت صمد و در وقت که
نیا بر حد و این است که این است که این است که این است که این است که
در عبادت و این است که این است که این است که این است که این است که
عبد و در وقت و در وقت که این است که این است که این است که این است که
این حق و در وقت و در وقت که این است که این است که این است که این است که
قرین است که این است که این است که این است که این است که این است که
شرعیه است که این است که این است که این است که این است که این است که
محور و در وقت و در وقت که این است که این است که این است که این است که
این است که این است که این است که این است که این است که این است که
عقد و در وقت و در وقت که این است که این است که این است که این است که

در این راهها و تو جهات رسیده و تیرا شنید
مطلب دل که در مطاعنی که پنهان از هر کس
مرد است کوزه انداخته اند که او خورده و اقلید رسول نه نماید و با طراف زشت و این که بصریح و دروغ خط است
غمان گوید خلیفه در وقت کسی را گویند که بعد از شطرنج بیدار شایع که فرایب خلیفه در معرفت خصوصاً معرفت
کسی است که او را شخصی جانشین خود کرده است و بگویند که او خلفت کرد از جیش اسامه و رسول و این فرمود
هر که مرا خلفت نماید غایت گوید از اسامه از آن گرفت و در خلفت شرافت گوید چرا از رسول از آن گرفت
و بگویند که از اسامه از چه کتاب کند بعد از امین و از آنجا اسامه از آن دایره باشد
اگر آنکه عمر گفت که سپید ای بکر فیلد بود خدا مسلمانان را از شران حفظ نماید پس بگفتند کسی را که بشود این عنوان
غمان گوید جیحون سپید شایع فرایب شهر است و شایع عبدالبار مستطیع طیم صحبت او نموده و در کتاب
منته و گفته است و در این عمل است و رضای عمر به سپید او طعی است و جابر بن عبد الله مدینه بخند
در سید مائنی که جواب فرمود که رضای کسی بامری مسلم افتقاد صحبت آن نیست چنانچه مودیه بنوید
ولی عهد خود گوید و بگویند که منی که فاطمه که از ارث خود پس فرمود فاطمه که ای پسر ای فاطمه ایما
نوارث میری از پسر خود و من ارث از پدر خود بمنیم و احتجاج کرد بر و این که منفرده در رشتله اند
که هر که فرمود که میا شرا اینها ارث میکنند ارم ایچنه بکنایم صدق است و حال آنکه این خلاف قرآن است
و شاه و امام را فاطمه سلام که شاهد گرفت بر اینکه بنی که فاطمه را با او بخشید و قبول نکرد و حسان
شهادت دادند و قبول نکرد و ام این شهادت داد و قبول نکرد و اینکه بنی که فاطمه را با او بخشید و قبول نکرد و حسان
از اهل بیت پس غضب فرمود فاطمه بر او و بر و بنی و مسلم با او نموده که با آن دو یکم نفر باید تا بعد از خود
ملاقات کند و کتاب دینی که فرمود ای فاطمه بدو رسیده خدا غضب میکند متعب شود و راضی شود و بر آن کتاب

غمان گوید

غمان گوید غضب فاطمه را برای امین بود و سواد گوید از چه سواد بود که سید اسامه غضب نماید
بجز خلاف مشهور است و بگویند که او در عمر و اسبند خاندان امیر المومنین در آن روز انداخته چنانچه طریقه در آن وقت
مرد است کوزه و ده اندکی و از این اسلم و این عدد و در مصنف کتاب های و انداس و در این غمان گوید
جیحون غمان گوید پنهان شده سواد است و پنهان جیحون مشهور و در این کتاب است مطلب دوم
و در این در مطاعنی عمر گفته است که چون پیغمبر در حال مرض و دانت و کفیه چیده که گمانی بخار و که سبازان
که او را شتر انداخته است آن بنیکم بهر پیوسته و بگویند که پیغمبر در مانع شد از احضار و دانت و کف
غمان گوید آن بنیکم بهر در جیحون بخاری غیب و بگویند که کلام پادشاه است سید شایع که فاطمه در جیحون
و این جیحون غمانی در مشهور شرح بخاری گوید جیحون غمان است و اطلاق مشهور کلام بسیار است و کلام
پادشاه هم در این است و نودی گوید پادشاه این که کوفی از او نقل کرده و اینکه بنی که سواد است از کلام پادشاه
سواد گوید هرگاه عمر از اهل بیت بودی چگونه راضی شوی با آنچه کتاب که بنی که فرمود که گاه شود
بان نوشته شود و همین قدر در خلافت او کافی است و بگویند که راجع گوید سپید ای بکر
بره من میر و بگویند که سواد اینان خانه اهل بیت نموده غمان گوید خلاف ای بکر شایع
و سید اجماع هم برده و بعد سواد اینان افترا است سواد گوید اجماع است که برضای بوده باشند نه برده
و سواد که است از جیحون و شایع آن که اجماع نه بر جود وقت ای بکر و حدیث سواد اینان گذشت
از و است پنهان و بگویند که حکم کرد بر جمیع زن عالم پس شاه و راجع فرمود و را بر حق و او را غیب
پس گفت از اهل بیت که حکم کرد بر جمیع زن و پادشاه و حضرت او را منع فرمود و باز جیحون غمان گوید که گاهی غیب
خطا بنماید سواد گوید با جاحد حکم برده یا مستحق شریع در غلبه سواد و اما او را اجماع نام و راجع است

باید برصوم بود و ثانیاً از کجا اجتناب داشت
 و بگو آنکه منع کرد از مضافات و در هر دکن هر که
 کوان کند و در هر شایع از این احوال که در این پس زنی برخواست و گفتا چرا چنین کنی و خدا فرمود و اینهم حدیثی
 فظافرا پیش گفت همه مردم فطرتاً از عمر می پرده نشینان در خانه ها مخالف گوید این جهت حفظ صورت
 سنت رسول است مولف گوید حفظ صورت سنت مخالف شرعیت حرام است باین وجه و بگو آنکه
 از دیوار خانه مردم خانه در آید و اهل آنجا ها بر علم سکونت یافت پس گفت حفظ کردی از جاسه چند جنبی
 کردی و از غیر باب داخل شدی و بدون اذن استی رسام مکرری و همه آنها خلاف نص قرآن است
 پس بگوید که از این انقضات گفته است که برای او بود که اجتناب کند و از آنکه سکونت این باطل است زیرا که
 اجتناب در حرام جایز نیست مخالف گوید اجتناب در حرام در جایی است که معارضه بوی حرام نباشد
 و در اینجا از آنکه سکونت بر حسب لازم است سارضا است چنانچه بی اثر فرمود بگفتن در کجائی که در آن
 محرم همراه طبع شده بود با اینکه اطلاق مال حرام است و محسب است که بگفتن جنمایی شراب با هرگاه
 اهرات آن بدون کس ممکن نباشد سبب شایع که فراید لا محسب عام است و مخصوص کتاب با اجتناب است
 و از آنکه سکونت واجب است بعد از وضع شرعی نه عقلی بعد از عقل عقیده شرعی و عقلی که بوی الکلی
 پس نباشد خلط عمریان شران کرد و درگاه کشش خم شراب جایز است از دیوار و در کجائی که مجاز بود مرا بیان
 فاس شران کرد و بگو آنکه بطل حدیثی کرد در باب سبب این شبهه نگاه که بزنا می باشد شهادت دادند
 و شاهد چهارم تلقین کرد که شهادت ندهد نگاه سه شاهد بگو احد نزد جواب داده است فایده القضا
 که در خواست که منع کند از سبب حد را سبب بر مبنی که فرموده بگو نه چنین باشد و حال آنکه سه نفر را حد بکار
 می آید

مخالف گوید

کتابی که در این باب است

مخالف گوید سبب این که گویند مردم از دشمنی بر او نیست زودند و عمر سبب است غرض از او در حد شهادت
 بر امام واجب است سبب شایع که فراید در ترجمه ابی عثمان این مضمون است که در است و عمر هر وقت که سبب را
 سبب یا بگفتن سبب صفا را بگفتن از اسکان بپردازد و از کجا عمر را علم بعباد مال ظلم حاصل بود یا اینکه
 ظاهر حال شهید امانه حدیثی بود و در او نشن بر اخای صامی مطلقاً باعث شد ابراب حرج و عقاب
 و بگو آنکه گفت و در متنی که در عهد رسول بود و در متن سخن از آن میگویم و عقاب بران و در سبب
 و این بدعت است و احادیث در باب است ان بسیار است از طرف سبب از عبدالله بن عمر و سایر
 و در صحیح بین المصنفین از چند طریق مروی است که در است اباحت آن در ایام رسول و ابی بکر و عقی
 ایام عمر و احمد بن حنبل از عمر ابی المصنفین اباحت آن را روا کرده و محمد بن مسلم و بخاری و صحاح و غیره
 ابرار کرده اند که سبب بود و عمر باطل نمود مخالف گوید متنی که در است و در سبب هم نیست و الا است
 بروی و ادوات و ادبی پس حرام باشد نص قرآن که الا علی از و اجماع او و مالک است با آن و در است و در است
 در خلافت حزنه حلال نفر بود و سخن عمر از مروی بود و اقول نمی که سبب شایع که فراید انشای نص
 احکام با است عدم زحمت نباشد چنانچه کتابیه و فائده داشته هم است بمبینه و از و اجماع اند نگاه
 و لا است که تلقین احکام خلفای خود تلقین بود بموجب آنکه مردم آنها را سبب میدانند و اینها در است
 هم کوفت و در نماز و ارج که نمی فرمود مردم فراید بر آوردند که را عجل و اعراض و طاعت خود را
 مولف گوید این است سبب از مطایع آنی بگو عمر و اما مطایع عثمان و سبب و عایشه و سایر اهل
 مضافات پس از آنکه گوید و زیرا که در اینجا نیز که در است کتاب است در ثبوت عقیده و لا است

